

Tisztelt Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság!

Alulírott **Aczél Zoltán gyanúsított meghatalmazott védőm** útján a Központi Nyomozó Főügyészség előtt 433/2011. sz. alatt folyamatban levő ügyben, a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt **9. Bny. 45529/2011/2** számú, előzetes letartóztatás elrendelése tárgyában hozott határozata ellen bejelentett fellebbezésemhez az alábbi

fellebbezés indokolást

terjesztem elő.

Tisztelettel kérem, hogy az elsőfokú határozatot megváltoztatni, a gyanúsítottal szemben elrendelt előzetes letartóztatást megszüntetni szíveskedjenek, lehetővé téve, hogy a gyanúsított szabadlábon védekezhessen!

Ha a T. Bíróság mégis kényszerintézkedés elrendelését tartaná szükségesnek, úgy másodlagosan kérem, hogy a terhelttel szemben lakhelyelhagyási tilalmat vagy házi őrizetet szíveskedjenek elrendelni!

Indokolás

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a gyanúsított előzetes letartóztatását a Be. 129. §. (2) bekezdés b) és c) pontjai alapján rendelte el. Igen szűkszavú, és konkrétumokat nélkülöző indokolásában, a T. Bíróság a gyanúsított terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyára, szeretéágazó szervezett jellegére tekintettel látta megállapíthatónak a szökés elrejtőzés veszélyének fennállását, továbbá a nyomozás irataiból rendelkezésre álló adatokra figyelemmel, megállapíthatónak látta a Be. 129. §. (2) bekezdésének c) pontjában foglalt különös okot is.

A védelem álláspontja szerint az előzetes letartóztatás elrendelésének sem a Be. szerinti általános, sem pedig a különös feltételei a gyanúsítottal szemben nem állnak fenn az alábbiak szerint:

Tisztelettel előadom, hogy a gyanúsított a fenti számú eljárásban részletes vallomást tett, melynek során a terhére rótt cselekmény elkövetését tagadta, büntetőjogi felelősségét nem ismerte el, a gyanúsítás ellen is panasszal élt, azzal, hogy a cselekményt nem követte el.

Az alapos gyanú:

Általános alapvetésként kívánja a védelem leszögezni elsődlegesen azt, hogy az eljárás alapjául szolgáló ügghöz hasonló esetek áttanulmányozása után, tényként rögzíthető az, hogy a gyanúsítotthoz hasonló posztot betöltő– tehát edzői minőségben tevékenykedő személyek – igénybevétele a sporteredmények manipulálása érdekében általában soha nem kerül sor.

Ez már maga a „bunda” sajátságos lélektanából kiindulva is teljességgel életszerűtlen, és felesleges kockázati tényező, hiszen a megkívánt eredmény elérése evidensen csak és kizárólag a játszmában tevékenyen részt vevő játékos vagy játékosok magatartásának következménye.

A mérkőzés befolyásolásában a játékosok segítségére egyáltalán nem szorulnak, sőt pont az edző beavatása – annak viszonyulása miatt- mindig nagy rizikófaktort jelent a megvalósításban, arról nem is beszélve, hogy azon okból is logikátlan, hogy a bevétel szükségtelen aprózódását eredményezi.

Az eljárás tárgyát képező konkrét ügyszóhoz visszatérve a Főügyészség álláspontja szerint Aczél Zoltán a 2009. április 21. napján lejátszott Honvéd-Siófok labdarúgó magyar kupa elődöntő előtt elfogadta Sütő László és Horváth Gábor játékosai ajánlatát, miszerint azok fejenként 3.000-4.000euro ellenében legalább két góllal elveszítik a mérkőzést, amelynek érdekében a terhelt megígérte, hogy ennek megfelelően állítja fel a mérkőzésen a csapatot.

A tagadásban megnyilvánuló következetes terhelti védekezést fenntartva tisztelettel előadom, hogy a gyanúsításbeli történeti tényállás a valóságnak nem felel meg, és az abból a bűnösségre levont következtetés is okszerűtlen és közvetett.

Tisztelettel előadom, hogy a gyanúsított a játékosokkal soha a mérkőzések befolyásolására meg nem állapodott, abban közre semmilyen formában nem működött.

Ennek alátámasztására 1. sz. alatt csatolom az eljárásban érintett 2008-2009- es teljes idényre vonatkozó kimutatás arról, hogy a Siófok csapata mikor, mely összeállításban állt pályára.

A táblázat áttanulmányozása után tényként szögezhető le az, ami a mai magyar futballvalóságát is leképezi, hogy a csapatok rendkívül szűk keretből gazdálkodnak, tehát egy-egy posztra nem áll rendelkezésre 2-3 különböző játékos, így azok variálhatósága is gyakorlatilag lehetetlen.

Az eljárásbeli esetre szorítkozva is megállapítható, hogy a Honvéd-Siófok labdarúgó mérkőzés csapat beosztása sem különbözött lényegileg semmiben a szokásostól, az előző és az azt követő mérkőzések felállításával lényegileg megegyezett, attól gyakorlatilag nem tért el. Így azt állítani, hogy a terhelt a kívánalomnak megfelelően állította fel csapatát és ebből a bűnösségre következtetni okszerűtlen és sérelmes, és meglehetősen közvetett.

Előadom továbbá, hogy a mérkőzés a Labdarúgó Magyar Kupáért folytatott küzdelem része volt, ahol is a végső győzelem a sportsikeren kívül jelentős anyagi elismeréssel is jár, több tízmillió forint összegű bevételt eredményez a győztes klubnak, amelyből szokás szerint annak edzője is részesedik.

Tisztelettel előadom, hogy a Honvéd-Siófok meccs végéig gyakorlati esély volt arra, hogy a terhelt csapata a döntőbe jusson, így megnyíljon a reális lehetősége arra, hogy a kupa elnyerésével a bevételt realizálja. Már csak ezen okból kifolyólag is a gyanúsított nem volt érdekelt abban, hogy ezen áhított sportsiker lehetőségének megíúsításában közreműködjön.

Másrészt fiatal feltörekvő és szakmailag elismert edzőként a kupa győzelem presztízs értékű elismerés, ami az anyagi előnyökön kívül szakmai előmenetelében is rendkívül előnyös lett volna, így egy ennyire fanatikus, csak a sportnak élő ember azt nem kockáztatta volna.

Amiatt is életszerűtlen ezen feltételezés, hiszen a kupagyőzelem lehetősége maga után vonja a nemzetközi szereplés lehetőségét is, ahol az eredményekhez igazodó díjazás sem elhanyagolható ösztönző szempont, persze a szakmai kiemelkedés mellett.

A gyanúsítás másik tényállása szerint 2009. május 23. napján lejátszott ZTE-Siófok magyar bajnoki labdarúgó mérkőzés előtt védencem elfogadta Sütő László és Horváth Gábor ajánlatát, miszerint 4000 Euro ellenében ő is részt vesz a mérkőzés olyan eredményének befolyásolásában, hogy legalább két góllal elveszítik a mérkőzést, így ennek megfelelően állította össze csapatát a mérkőzésen.

Tisztelettel előadom, hogy a csapat szokásos beosztása vonatkozásban ezen tényállás körében is fenntartom a fent már részletesen kifejtett álláspontomat. Azonban a rendelkezésre álló adatok szerint a védelem számára valószínűsíthető, hogy két biztosan ismert bundázó volt:

Horváth Gábor és Sütő László. Ezek közül az egyik, Horváth már a meccs elején gólt szerzett (a Siófok színeiben, 24 meccs alatt ezen egyetlen alkalommal), mégis végig a pályán maradt, Sütőt pedig a gyanúsított a 47. percben lecserélte. Ha Aczél Zoltán a csapat összeállításával segítette volna elő a bundázást, akkor ez a lépése teljességgel logikátlan lenne! Sőt, vélhetően feltűnt neki a bundázó Sütő László gyenge teljesítménye, azért cserélte le.

Ezen tényállás körében is le kell szögezni azt, hogy – tekintettel arra, hogy mindössze két mérkőzés volt hátra a bajnokságból – a Siófoknak gyakorlati esélye és lehetősége volt arra, hogy amennyiben a soron következő két meccsen, így a ZTE ellenin is sikeres, nem esik ki a bajnokságból, amennyiben a konkurens Nyíregyháza vagy Honvéd csapata a két hátralévő találkozóját elveszti.

Ennek igazolására korábban csatoltuk az MLSZ versenyszabályzatát, ahol is a IX. fejezet 67.§ (3) bekezdés kimondja, hogy azonos pontszám esetén a sorrendet elsődlegesen a bajnokságban elért több győzelem alapján kell megállapítani. Továbbá csatoltuk az MLSZ Soproni Liga NB I. 2008/2009 28. forduló eredményeit és az akkor hatályos tabellát.

A fentiek figyelembe vételével a gyanúsított védekezést támasztja alá, és a manipuláció lehetőségét cáfolja az alábbi összehasonlítás, amely az eljárással érintett és teljességgel egy időben zajló 29. fordulóbeli ZTE-Siófok, illetve a konkurens Fehérvár-Nyíregyháza, és Honvéd-REAC mérkőzések során a gólok időpontját taglalja:

- 4. perc: ZTE-Siófok 0-1 (Horváth G. góljával) - ezzel előnyben a kiesés elleni harcban a Siófok
- 10. perc: ZTE-Siófok 1-1 - az előny elveszett
- 15. perc: Fehérvár-Nyíregyháza 1-0 - előny még nincsen ebből, de a remény erősödik, hogy vesztesre áll az egyik ellenfél
- 21. perc: Honvéd-REAC 1-0 - a másik ellenfél viszont vezet, azaz, inkább csak egy ellenfelet lehetne megelőzni, ezért hajtania kell a Siófoknak
- 34. perc: ZTE-Siófok 2-1 - csökken a remény
- 37. perc: ZTE-Siófok 2-2 - ismét csak egy gólról az áhított győzelemtől a Siófok
- 44. perc: ZTE-Siófok 3-2 - megint nehéz
- 61. perc: ZTE-Siófok 4-2 - még nehezebb a helyzet, hiszen 3 gólt kellene rúgni
- 75. perc: Fehérvár-Nyíregyháza 2-0 - a Nyíregyháza is kétgólos hátrányban van
- 79. perc: ZTE-Siófok 4-3 - megint van egy halvány reménysugár
- 88. perc: ZTE-Siófok 5-3 - a kitámadó Siófok ellen betalál a ZTE, eldőlt, kiesett a Siófok

Így a bajnokságban bent maradás realitása mellett- a terhelt személyiségét is figyelembe véve - lehetetlen és életszerűtlen magatartás lett volna a gyanúbeli magatartás megvalósítása.

Tisztelettel hivatkozom még arra, hogy 2009 tavaszán a Siófoknál az ún. „pontprémium” be volt fagyasztva, ami annyit jelent, hogy mind a játékosok, mind pedig edzőjük a győztes, illetve a döntetlen mérkőzések után alapjárandóságuk mellett további prémiumra is jogosultak lettek volna, amelynek kifizetését a klub a bent maradástól tette függővé. Ez egy plusz motiváció volt a gyanúsított részére, hogy sikerre vezesse csapatát a megkívánt vereség helyett.

A terhelt jellemének megismerése is döntő fontosságú a jelen ügyben, melynek igazolására korábban csatoltam a pályatársak véleményét is Aczél Zoltánról.

Összefoglalva őt egy rendkívül elhivatott, fanatikusan csak a sportnak élő és szakmailag is elismert sportembernek ismerték, akitől még a bunda gyanújának árnyéka is messze állt, róla azt elképzelni nem tudják.

Szakmai karrierje felfelé ívelt, fiatal sikeres edzőként azt kockára tenni semmilyen anyagi előnyért nem lett volna képes.

A szakmai érveken túl előadom, hogy a gyanúsított a futball edzősége – mely élethivatása volt, és jelenleg is az – máshoz nem ért, végzettsége sincsen, így azt feladni és veszélyeztetni nem akarhatta, hiszen egzisztenciáját is ezen szakma alapozta meg, ebből tartotta el családját, köztük három gyermekét is.

Az előzetes letartóztatás különös okai:

A Pesti Központi Kerületi Bíróság az előzetes letartóztatás különös indokaként a Be. 129.§ (2) bek. b) és c) pontját jelölte meg határozatában, miszerint a terhelt szökésétől és elrejtőzésétől, valamint az esetlegesen kihallgatandó tanúk befolyásolásától és ezzel a büntetőeljárás megnehezítésétől, megghiúsításától tartani kell.

A Be. 129. §. (2) bekezdés b) pontja fennállását vitatom, tekintettel arra, hogy a gyanúsított bejelentett lakóhellyel rendelkezik, az eljárás során konkrét adat arra vonatkozóan, hogy magát szökéssel a büntető eljárás alól kivonná nem merült fel, a hatósággal maximálisan együttműködött, így önmagában a gyanú tárgyát képező bűncselekmények tárgyi súlya és törvényi fenyegetettsége a kényszerintézkedés elrendelését nem indokolja.

Annál is inkább sem kell alappal a terhelt elrejtőzésétől, szökésétől tartani, hiszen rendezett anyagi körülmények között családjával él együtt, ahol három gyermekét neveli, amelyből kettő kiskorú tartására is köteles.

A gyanúsított egyebekben büntetlen előéletű, szakmailag és erkölcsileg is elismert sportember, akinek a legmesszebbmenőkig érdeke saját maga tisztázása az eljárásban, így az alól kivonni magát nem tudja, hiszen annak hatálya alatt edzőként dolgozni máshol nem is tudna.

Csatolom továbbá a gyanúsított jövedelmi viszonyait alátámasztó munkáltatói igazolást.

A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében is elvi élel mutatott rá arra, hogy mind a szökés elrejtőzés veszélyének mind a Be. 129 §. (2) bekezdésének c) pontjában foglalt, az eljárás megnehezítésének, megghiúsítása veszélyének fennállását konkrét adatokkal, bizonyítékokkal kell alátámasztani. Ezekből példálózóan az alábbiakat emelem ki:

BH.1993.84. Az előzetes letartóztatás feltételeinek vizsgálatánál csak tényeken alapuló következtetés útján lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy a szökés vagy elrejtőzés fennáll-e. Ennek hiányában az előzetes letartóztatást meg kell szüntetni.

A **Legfelsőbb Bíróság Bkf.I.69/2006/2.** sorszámú végzése a Kozák György és társai ellen emberkereskedelem büntette miatt folytatott büntető eljárásban: „ Olyan országos bírói gyakorlat ugyanis nem alakult ki, miszerint a három évet meghaladó szabadságvesztés – a cselekmény jellegétől függően – már olyan súlyos tartamú büntetés lenne, amely mellett a kedvező személyi körülmények ellenére is a szökés, elrejtőzés veszélyével mindig számolni kell. Már a korábbi gyakorlat is a Legfelsőbb Bíróság **BH.1987.306.** számú eseti döntésében adott azon iránymutatást követte, miszerint a szökés vagy elrejtőzés veszélyét mindig

konkrétan kell vizsgálni, az előzetes letartóztatás elrendelése vagy megszüntetése szempontjából, arra önmagában a kiszabható büntetés mértékéből nem lehet következtetni. Tévedett tehát az ítélőtábla, amikor a végzésében ezzel ellentétes megállapítást tett. Mindamellet teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy az 1998. évi XIX, törvény az előzetes letartóztatás jogintézményét újraszabályozta. A Be. 60. §-a – az ügyben eljáró minden hatóság számára – általános főszabályként írja elő, ha e törvény a kényszerintézkedés alkalmazása esetén az érintett személy alkotmányos jogainak a korlátozását megengedi, az ilyen cselekmény elrendelésének, az egyéb feltételek megléte mellett is csak akkor van helye, ha az eljárás célja kisebb korlátozással járó cselekménnyel nem biztosítható.”

A Bírósági Határozatok 2009/1. számában 7. sorszám alatt közzétett jogeset:

„Az előzetes letartóztatás feltételeinek vizsgálatánál annak a következtetésnek, mely szerint fennáll a szökés, elrejtőzés veszélye, tényeken kell alapulnia.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága több esetben kifejtette, hogy az elhúzódogva tartás csak akkor lehet indokolt, ha az ártatlanság véelme ellenére a kényszerintézkedés fenntartása a közérdek indokolja, ami nagyobb súllyal esik a latba, mint a személyi szabadság tiszteletben tartásának követelménye. A szökés veszélyére való hivatkozást azonban emellett is konkrét, kizárólag az adott ügyre vonatkozó tényekkel kell alátámasztani (Imre kontra Magyarország ügy).

Az, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmény nagy tárgyi súlyú, illetve az emiatt kiszabható szabadságvesztés tartama – öt évtől tizenöt évig terjedő, vagy életfogytig tartó – valóban igen súlyos, nem vitásan ilyen tény. Önmagában azonban csak ebből az a következtetés, hogy a terhelt jelenléte az eljárási cselekményeknél a továbbiakban sem biztosítható másképp, mint a szabadság elvonásával járó és hosszú ideje tartó kényszerintézkedéssel, még nem vonható le. Ehhez a következtetéshez vizsgálni kell az egyéb – elsősorban a terhelt személyéhez fűződő – körülményeket is.”

A Fővárosi Bíróság 30.Bnf.2873/2009/2. számú határozatában mutatott rá arra, hogy a Be. 129. § (2) bekezdés b.) pontjában írt ok, a szökés és elrejtőzés veszélyére történő hivatkozás alapján nem képezheti egyedül és kizárólagosan a cselekmény tárgyi súlya, illetve annak büntetési tétele.

Fővárosi Bíróság 1994. évi I. számú tájékoztatója 18. számú jogesete: „... minden szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény gyanúsítottja részéről fennáll a szökés, elrejtőzés veszélye, sőt gyakorlata is. Ezen az alapon minden ilyen terhelt előzetes letartóztatásba helyezése lenne indokolt, ami mind elvileg, mind gyakorlatilag lehetetlen. Nyilvánvaló tehát, hogy pusztán lehetőségen felül olyan körülmények, tények bizonyítéknak is fenn kell forognia, amely a szökés, elrejtőzés veszélyét reálissá, valószínűvé teszi.”

Emberi Jogok Európai Bíróságának a Neumeister Ausztria elleni ügyében 1968-ban kelt ítélete: „... a szökés veszélyét nem lehet kizárólag a várható szankciók súlyának függvényében megítélni. További következmények ugyanis erősíthetik, vagy cáfolhatják a szökés veszélyének reális veszélyét.”

A Be. 129. §. (2) bekezdésének c) pontjában foglaltak fennállását az alábbiak szerint vitatom:

A gyanúsított a nyomozó hatóság előtt részletes vallomást tett, a gyanúsított társakat szintén kihallgatták, a nyomozás hosszú ideje zajlik, így gyakorlati veszélyt a büntetőeljárás kimenetele szempontjából szabaddalbon hagyása nem jelent.

Főleg azon okból is sérelmes az alkalmazott kényszerintézkedés, hogy a manipulációban a közölt gyanú szerint tevélegesen és felbújtóként is szerepet játszó labdarúgók közül egyik sem került előzetes letartóztatás hatálya alá, - Horváth G. esetében ugyanis a T. Fővárosi Bíróság enyhébb kényszerintézkedés elrendelését is lehetségesnek találta, míg Sütő szabadlábban védekezik, holott az ügy belső egyensúlyát tekintve a gyanú szerint az ő cselekvőségük hangsúlyosabb volt.

A Fővárosi Ítéltábla I.Bny.315/2005. számú határozata (ÍH 2005.56) kimondja az alábbiakat: a bíróság csak akkor hivatkozhat az előzetes letartóztatási okok közül a Be. 129. § (2) bek. c.) pontjában foglaltakra, ha konkrét bizonyíték merül fel arra nézve, hogy a gyanúsított szabadlábban hagyása esetén a fentiekben írt magatartásával törekedne az eljárás meghiúsítására. Ezen előzetes letartóztatási oknak mindig konkrét tényeken kell nyugodnia.

A T. Elsőfokú Bíróság konkrét adatokkal sem a Be. 129. §. (2) bekezdésének b), sem c) pontjában foglalt különös okok fennállását nem indokolta.

Másodlagos és harmadlagos kérelmem körében tisztelettel hivatkozom arra, hogy álláspontom szerint tévedett az Elsőfokú Bíróság, amikor a gyanúsított személyi körülményeit nem értékelte kellően.

Hivatkozom arra ismételtelen, hogy a terhelt büntetlen előéletű, soha, semmilyen összeütközésbe a törvénnyel nem került, bejelentett lakóhelye van, életvezetése kifogástalan. Személyi körülményei körében értékelendő, hogy három gyermeket nevel tévélegesen, akik közül ketten kiskorúak. A terhelt tehát egy ötfős család mindennapi megélhetéséről gondoskodik példa értékűen, ám az előzetes letartóztatás okán a család egzisztenciája, sőt megélhetése komoly veszélybe kerül.

Tekintettel a gyanúsított kedvező személyi körülményeire, a védelem álláspontja szerint ugyanis az előzetes letartóztatással elérni kívánt célok enyhébb kényszerintézkedéssel – akár házi őrizettel, akár lakhelyelhagyási tilalommal – is elérhetőek és biztosíthatóak.

Ezen személyes körülményeket az Elsőfokú Bíróság nem értékelte, illetve, ha vizsgálta is, annak megfelelő és elvárható indokát nem adta, hogy az enyhébb kényszerintézkedések valamelyikének alkalmazását miért nem látja lehetségesnek.

Holott a Legfelsőbb Bíróság a már hivatkozott 2007.évi 216. sz. Bírósági Határozatában is elvi érveléssel mutatott rá arra, hogy „kényszerintézkedések - így az előzetes letartóztatás - alkalmazása esetén a törvényes feltételek megállapíthatósága mellett azt is vizsgálni kell, hogy az eljárás célja kisebb korlátozással járó cselekménnyel biztosítható-e.”

A fentiek alapján tisztelettel kérem, hogy elsődlegesen az elsőfokú bíróság által elrendelt előzetes letartóztatást megszüntetni szíveskedjenek!

Amennyiben a T. Fővárosi Bíróság mégis kényszerintézkedés elrendelését tartaná szükségesnek, úgy másodlagosan kérem, hogy a gyanúsítottal szemben lakhelyelhagyási tilalmat vagy házi őrizetet szíveskedjenek elrendelni, mivel az előzetes letartóztatással elérni kívánt célok így is maximálisan biztosíthatóak.

Kelt Budapesten, 2011. december 5. napján.

Tisztelettel:

Dr. Lehoczky Tibor
 ügyvéd
 1041 Budapest, Soroksári út 17. U/B.
 Tel: 06-1-461-1111
 Mobil: 06-30-910-000

Aczél Zoltán gyanúsított
 meghat.védője